

Nr. 11

26. maí 2013

73. árg.

Fimta krossarorðið

“Eg eri tystur.” Jóh. 19,28.

Jesu fimta orð á krossinum sigur okkum um Jesu tosta. Jesus hekk á krossinum í seks tímar, og tískil var blóðmissurin stórur. Við blóðmissinum fylgdi hægur fepur. Tí var tostin ein av størstu liðingunum, tá ið fólk vórðu krossfest. Tostin var fyri Jesu likam tað, sum Guds frávera var fyri sál hansara. Sálmur 22,16 og Sálmur 69,22.

Tá ið Jóhannes skrivaði sítt evangelið, var tað eitt vist rák, sum gjørði seg galdandi innan religiún og filosofi. Hetta kallaðist gnostisisma. Ein av stóru lærusetningunum var, at alt, sum var andi, var gott, og alt, sum var úr tilfari, var ónt. Tí lærði gnostisisman, at Jesus var ikki komin í einum sannum likami úr tilfari. Tey søgdu, at Jesus bara var ein andavera. Hann setti eingi fótaspor eftir sær.

Men Jesus mátti blíva tað, sum vit eru, so at hann kundi gera okkum til tað, sum hann er. Hetta er grundin til, at Jóhannes serliga leggur dent á hetta, at Jesus tysti. Hann vildi vísa, at Jesus var eitt veruligt menniskja, og at hann fult út gjøgnumlivdi pínurnar á krossinum. Sí Jes. 53,3-4.

Ein sangari hevur fatað tann andaliga partin av Jesu tosta: “Han tørstet for sjeler á fá.” Allur longsul hansara var at bjarga teimum glataðu. Tann tostan hevur hann framvegis. Og hann ynskir at smitta okkum við honum, geva okkum ein guddómligan longsul eftir menniskjum, sum taka ímóti Jesusi sum Frelsara.

Tí er tað høvuðsuppgávan hjá samkomuni at boða evangelið til eina doyggjandi verð, soleiðis at menniskju verða bjargað.

Sten Sørensen.
Effie Campbell umsetti.

Hon bað hann til frelsu

Á missiónsvíkuni uppi í Meinigheitshúsinum í Havn vitnaði ein maður:

Tað eru yvir 30 ár síðani, at eg bleiv frelstur. Orsøkin til, at eg bleiv frelstur, var hon, at ein kona í frelsunarherinum **setti sær fyrri** at biðja fyrri mær. Eitt skifti var eg niðri, tá skrivaði henda konan mær brøv, og hvørt bræv endaði við hesum orðum: “Vend nú við til Jesus!”

Eg svaraði henni aftur: “Tá ið Gud hevur brúk fyrri mær, skal eg venda við!”

Tað, sum síðani hendi, var, at Harrin tosaði við ein trúgvandi føroying, sum sigldi úti. Hesin maðurin visti einki um meg ella konuna í frelsunarherinum; men Harrin talaði við hann og segði: “Tá ið tú kemur í land, skalt tú fara inn til tann og tann mannin og siga, at Gud hevur brúk fyrri honum!”

Tá ið hesin sjómaðurin kom í land, tordi hann avgjørt ikki at fara og siga hetta, tí hann ivaðist onga løtu í, at eg, sum skuldi hava boðini, fór at halda tað vera sera lægið. Hann fór so út aftur at sigla; men hann hevði tað als ikki gott. Samvitskan píndi hann illa. “Alt í lagi, Gud,” bað hann, “eg skal fara beinanvegin, tá ið eg komi í land aftur, at gera hesi ørindini fyrri teg!” Tá lætnaði hjá honum.

Eitt kvøldið, tá ið eg og kona sótu í stovuni, bankar uppá. Eg rópi: “Kom inn!” Tá fer hurðin upp, og ein maður stendur har við einari Bíbliu undir arminum. Mín fyrsti tanki var, at hasin kom við deyðsboðum; men maðurin segði: “Eg komi við einari heilsan frá Harranum. Hann biður meg siga við teg, at Gud hevur brúk fyrri tær! So, nú havi eg borið tær boðini!”

So vendi hann sær á og læt hurðina aftur. Fyrst sat eg sum Kánus, tí hetta vóru júst somu orð, sum eg sjálvur hevði sagt við konuna í frelsunarherinum: “Tá ið Gud hevur brúk fyrri mær, skal eg venda við!” Eg leyp upp aftan á honum, tí eg hevði túsund spurningar at seta honum. Tað kvøldið bleiv eg frelstur, og eg havi tænt Harranum síðani.”

Latið okkum vera áhaldandi í bønini og biðja onnur til frelsu.

Effie Campbell.

“Tað er ikki synd tín, sum læsir teg úti frá Gudi, men hetta, at tú ikki trýrt á meg,” sigur Jesus. (Jóh. 16,9)

e.c. ums.

Sætta krossarorðið

“Tað er fullgjørt!” Jóh. 19,30

Tað er bara Jóhannesar evangelið, sum hevur hesi orðini við: “Tað er fullgjørt!” Hini evangeliini siga, at Jesus doyði við einum hørðum rópi. (Matt. 27,50 – Mark. 15,37 – Luk. 23,46) Jóhannes sigur einki um hetta harða rópið, men at Jesu síðsta orð var: “Tað er fullgjørt!” Frágreiðingin er, at tað harða rópið og orðini “Tað er fullgjørt” eru ein og sama sak.

Á grikskum verða orðini “Tað er fullgjørt” umsett við einum orði, nevnliga “tetelestai”. Hetta orðið merkir eitt triumferandi róp, eitt sigursróp. Tað merkir eitt róp av gleði, tí sigurin er vunnin. Hetta er rópið frá mannum, sum hevur fullført sína uppgávu og vunnið krúnuna. Tað kundi tykst, sum hann hevði tapt á krossinum; men hann visti, at tað var hann, sum hevði sigrað!

“Tað er fullgjørt” merkir á handilsmáli, at allar rokningar eru goldnar. Skuldin er strikað. Hetta er ein andaligur sannleiki fyri okkum!

Langafríggjadag varð skuldarbrævið neglt til krossin og ústrikað, og Jesus sigraði á hinum ónda á krossinum – Kol. 2,14-15. Paulus sigur tað so sterkt í Róm. 8,34: “Hvør er tann, sum fordømir? Kristus Jesus er tann, sum deyður er ...” Hatta er svarið upp á alt.

Sten Sørensen.

Effie Campbell umsetti.

Deyðin

Hjá trúgvandi menniskjum er deyðin eingin “burturferð”. Nei, hann er ein “heimferð”. Tí Bíblían sigur: “Burtur úr likaminum ... heima hjá Harranum.” 2. Kor. 5,8. - Deyðin verður sostatt hjálparmaðurin ella ferjan, sum Gud brúkar at føra okkum heim til sín.

Tá ið Ludvig Karlsen einaferð varð spurdur, um hann átti ein fallskíggja, svaraði hann: “Nei, eg havi ikki brúk fyri einum fallskíggja. Eg skal ikki niðureftir. Eg skal uppeftir.” Hann sipaði til endastøðina hjá sær, himmalin.

Effie Campbell umsetti.

Fartelefonir, farteldur, hondteldur og elektroniskir álmanakkar gerast lættliga eitt slag av einum trælafúta fyri okkum. Latið okkum spyrja okkum sjálv: “Sleppur Gud at steðga mær? Kann hann fáa mitt uppmærkssemi við øðrum enn einari vanlukku?”

e.c. ums.

Forðing fyri bønarsvari

David Yonggi Cho

Einaferð kom ein kona fram til forbøn hjá mær. Hon var ein ógvuliga vøkur kona; men helvtin av andlitinum var lammað, og hon hevði ógvislígg hábrøgd. Eg legði hendurnar á høvur hennara og skuldi fara undir at biðja. Tá talaði Heilagi Andin inn í mínar tankar og segði: ”Hon hevur hatur í sínum hjarta.”

”Hatar tú nakran?” spurdi eg. ”Ja,” segði hon, ”eg hati mína vermóður og mín verfaðir. Eg hati eisini systur og bróður mann mín. Tey eru øll so ónd ímóti mær. Eg arbeiði frá morgni til myrkurs fyri tey og eri mest sum ein trælur. Men tey eru ongantíð nøgd. Tvørturímóti háða og spotta tey meg. Eg hati tey øll.”

”Tá ið hjarta títt er fult av hatri, so kann Jesus ikki koma inn í tað. Tú mást fyrigeva teimum, áðrenn Jesus kann gera nakað sum helst.”

”Men eg orki ikki at elska hesi fólkini,” svaraði hon.

Tá talaði Heilagi Andin eitt skriftstað inn í tankar mínar. ”Nei, men ert tú villig at fyrigeva?” spurdi eg. ”Skriftin sigur: ”Fyrigeva tit ikki monnum, so skal faðir tykkara ikki heldur fyrigeva misgerðir tykkara.” Matt. 6,15. Her stendur einki um at elska, men at vit verða noydd at fyrigeva. Eg sigi ikki, at tað er lætt, men vit kunnu biðja Gud geva okkum kraft at gera tað. Ert tú villig at fyrigeva?”

”Ja,” svaraði hon.

So legði eg hendurnar á høvd hennara og fór at biðja. Undir bønini gjørdist eg so forvitin, so eg læt annað eygað upp og hugdi. Tá var hon púra grødd, og hon strálaði av gleði.

Tað standa eisini nøkur álvarslig orð í Bíbliuni um fyrigiving: ”Tí at dómurin verður miskunnarleysur móti tí, sum ikki sýndi miskunn; men miskunn fer hugað fyri dómin.” Ják. 2,13.

Vit eru stødd á einum vígvølli og ikki á einum hvíldarheimi.

e.c. ums.

SUNNUDAGSSKÚLIN

26. mai.	Tekstur: Luk. 5,1-11	bíbliuorð: Matt. 4,19
2. juni.	Tekstur: Luk. 10,25-37 Matt. 5,43-48	bíbliuorð: Matt. 5,44
9. juni.	Tekstur: Jóh. 13,1-17	bíbliuorð: Jóh. 13,15

Útgevni: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74